

ANDERE WERELDEN EN BESCHAVINGEN

Als wij zeggen "andere werelden", dan denken wij aan planeten. Er zijn miljarden sterren. Zelfs, indien slechts één op de duizend van deze sterren een planeet zou hebben en slechts één op de tienduizend daarvan bewoond zou zijn door redelijke wezens, dan zouden er nog heel wat werelden bestaan. Het zal u duidelijk zijn, dat het niet onze opzet is vanavond in het bijzonder na te gaan welke werelden nu wel bewoond zijn en ook niet of uit deze werelden eventuele gasten in voertuigen door de hemelruimte reizend op aarde kunnen worden verwacht. Het gaat ons om de vraag: hoe kan een andere wereld er uitzien?

De mens op aarde is dan geneigd aan te nemen, dat elke wereld die bewoond zou zijn enigszins zou gelijken op zijn eigen wereld. Dat komt, omdat je als mens denkt dat de evolutie waaruit de mens is ontstaan praktisch de enig mogelijke is. Laten wij nu eens stellen, dat er werelden zijn waarin methaan, ammoniak en dergelijke stoffen de atmosfeer beheersen. Dan is daar geen leven denkbaar zoals u dit op aarde gewend bent. Maar er zijn levensvormen, die in die atmosfeer kunnen bestaan. Indien wij door de kosmos zouden reizen, dan zouden wij vele planeten kunnen vinden waarop "methaan-ademers" voorkomen. Het is duidelijk, dat deze planeten een andere cultuur zullen hebben. In een dergelijke atmosfeer kunnen bepaalde processen, die hier regelmatig worden gedaan (denk eens aan vuur, het smelten van metalen e.d.) daar niet op dezelfde manier plaatsvinden. Zo'n beschaving zal er dus anders moeten uitzien. De wereld zelf zal ook een heel andere plantengroei hebben; er zal een heel ander dierenleven zijn. Dat is helemaal niet zo verwonderlijk, want de natuur weet zich buitengewoon goed aan te passen.

Als wij nagaan in welk milieu de kleinste wezens (bacteriën, bacteriofagen) kunnen leven, dan blijkt dat de meeste daarvan zelfs kunnen bestaan in bepaalde zuren of zoutoplossingen, waarin dat voor een mens onmogelijk zou zijn. Het blijkt dat zij geen zuurstof en geen stikstof nodig hebben, dat zij zelfs in de ledige ruimte blijven voortbestaan, zij het dat zij zich daar inkapselen tot een soort sporen. Het leven heeft dus veel meer uithoudingsvermogen en veel meer mogelijkheden dan men op aarde zou aannemen. Als ik nu toevallig een methaanwereld aanhaal, dan is dat alleen maar omdat dat nog enigszins een parallel kan geven met uw eigen wereld. Overal waar levende wezen zijn, hebben zij hun eigen wijze van gemeenschappelijk bestaan. Nu zal een gemeenschap in steden vaak voorkomen daar waar een hogere graad van beschaving is bereikt. Dat is ook heel begrijpelijk, want waar levende wezens elkaar ontmoeten, een soort handel drijven, kennis willen uitwisselen, daar hebben zij plaatsen van samenkomst nodig. Ook op uw aarde zijn steden op die manier ontstaan. Maar de steden op die andere werelden behoeven er niet zo uit te zien als bij u.

In de methaanwereld b.v. kunnen wij ons heel goed voorstellen, dat het merendeel van de huizen bestaat uit klei, een klei-stapelring. Het is evengoed denkbaar, dat er planeten zijn waar wel afschermingen zijn (een zekere vorm van privacy) maar daken niet gewenst zijn.

En waarom zouden wij blijven stilstaan alleen bij typen, die ongeveer als de mensen zijn die op aarde leven, die trappen kunnen lopen omdat zij twee benen hebben, die deurknoppen kunnen omdraaien omdat zij handen bezitten? Er zijn zoveel diersoorten - zelfs op uw wereld - die in staat zijn een zekere mate van beschaving op te brengen. Denkt u eens aan de dolfinnen met hun intelligentie, met hun eigen taal. Wij kunnen ons dan wel voorstellen, dat hun leven in een soort kudde wel degelijk een bepaald cultuurpatroon kent; dat er naast spel en voedsel zoeken, verdediging, eventueel aanvallen bepaalde regels bestaan, waaraan men zich houdt. Toch kun je je niet indenken, dat dolfinnen in steden zouden leven.

Stel nu eens, dat er een planeet is waar het oppervlak grotendeels uit water, althans uit vloeistof, bestaat en dat daarin een hoog ontwikkeld leven tot stand is gekomen. Dan zal punt 1 dit leven waarschijnlijk heel anders zijn dan bij u. Punt 2. het is niet erg waarschijnlijk, dat dergelijke wezens steden bouwen. Zij zullen over het algemeen ook geen landbouw kennen. Wij zullen te maken hebben met nomadenculturen, met jagers eventueel. Als daar een bepaalde techniek ontstaat, dan denk ik eerder aan vormen van ceramiek dan aan metaal. Dat

een dergelijk volk op den duur ruimtevaart zou kunnen ontwikkelen is niet geheel ondenkbaar, maar wel onwaarschijnlijk.

Nu kunnen wij ons voorstellen, dat er een planeet is, die veel warmer is dan uw wereld. Want vergeet u één ding niet: op aarde wordt het leven sterk door de temperatuur bepaald. U kunt zeker enige tijd temperaturen van 60 of 70 gr. onder nul verdragen, maar u kunt ze niet blijvend verdragen. U kunt tijdelijk temperaturen van 40 tot 50 gr. Celsius wel even verdragen, maar u kunt ze niet blijven 5d verdragen. Anders gezegd: Indien wij nagaan waarop het leven op deze wereld eigenlijk is gebaseerd, dan is dat op temperatuurschommelingen tussen - 10 gr. tot ongeveer + 30 gr. C. Wordt het veel warmer, dan gaat het niet goed; wordt het veel kouder, dan is het ook niets. Stel, dat er een wereld is waarin die temperaturen aanmerkelijk hoger zijn, dan zullen daar dus wezens moeten leven, die een geheel andere structuur hebben. Deze wezens zullen waarschijnlijk rillen van de kou, als zij midden op een tropenmiddag, even onder de aardse zon zouden zitten. Maar dan zal ook in hun milieu veel anders zijn. Wij kunnen ons dan voorstellen, dat de temperatuur zo hoog, wordt dat bepaalde stoffen, die op aarde vast zijn daar alleen in vloeibare toestand voorkomen.

Stelt u zich nu eens voor, dat er een wereld zou zijn waar vloeibare metalen zijn. Die werelden zijn er natuurlijk, zelfs in uw eigen zonnestelsel. Mercurius. Wij kunnen ons echter niet indenken, dat er op Mercurius leven is. Dat wordt erg fantastisch; dan moeten wij spreken over energiewezens of iets dergelijks. Maar als er zo'n wereld zou zijn, dan is het redelijk aan te nemen dat degenen, die daar bestaan een structuur moeten hebben, die niet afhankelijk is van een stofwisselingsproces als de uwe. Misschien zijn dat wezens opgebouwd uit silicaten, die uit de ondergrond opnemen wat zij nodig hebben. Dat betekent ook weer, dat zij waarschijnlijk geen emoties kennen, zoals de mens. Want emoties - en dat moet u niet vergeten - zijn toch wel typisch menselijk. De emotionaliteit, die men op aarde kent, komt deels voort uit de psyche, maar zij wordt in haar reacties en de dominantie ervan over het lichaam bepaald door interne secreties. Indien deze secreties niet aanwezig zijn, is deze vorm van emotionaliteit ook niet voorstelbaar.

Wij kunnen ons ook wezens voorstellen, die gelijken op b.v. mieren. Deze insectachtigen zouden inderdaad onder een betrekkelijk hoge temperatuur kunnen leven, maar zij zullen niet emotioneel zijn. Als zij toch denken, zullen zij door logica worden gedomineerd. Waar logica is, daar kan misschien een zeker schoonheidsgevoel ontstaan, maar het zal zeker geen schoonheidsgevoel zijn waar enige fantasie bij te pas komt, zoals uw wereld deze kent. Iets in barokstijl zou voor een dergelijke wereld als een vloek zijn, want het is onlogisch. Die logica zou de verhouding van individu tot individu een totaal andere kunnen maken. Daar is de relatie niet meer "wij houden van elkaar" of "wij zijn verwant", maar; "Wij zijn logisch gezien van elkaar afhankelijk en het is de logische term van deze afhankelijkheid, die mijn houding tegenover een ander zal bepalen." Er bestaat zo'n ras. Een ras, dat zelfs ruimtevaart heeft en wat dat betreft ook interstellair ruimtevaart kent.

Hoe kan men zich zo'n wereld voorstellen, die te koud of te warm is? Altijd weer anders dan uw wereld. Zo heeft andere technieken. Als het een wereld is met een veel grotere massa dan de aarde en een grotere draaiing, dan kunnen wij te maken krijgen met een zwaartekracht, die misschien het drie- of viervoudige is van die van de aarde. Er zijn zelfs planeten denkbaar waar de zwaartekracht tot het tien of twaalfvoudige van die der aarde oploopt; bewoonde planeten wel te verstaan. Onder dergelijke omstandigheden zal het organisme anders zijn, maar door die druk zullen ook de technische mogelijkheden anders zijn.

Wanneer je normaal werkt onder een druk van 12 atm., dan zal de bewerking van b.v. titanium of ijzer een geheel ander karakter krijgen. Je kunt daar a.h.w. samengeklapte structuren maken met heel wat minder moeite dan bij u op aarde. Er zijn zekere processen, die op aarde niet mogelijk zijn, omdat oxidatie die daarbij optreedt en dus te gevaarlijk zijn. Het is bovendien heel kostbaar om die dingen te doen. Je hebt daarvoor een luchtledig nodig. Maar stel, dat er een planeet is waar geen oxidatie kan optreden, omdat er praktisch geen zuurstof in vrije vorm aanwezig is, dan kun je daar die processen zonder meer doen plaatsvinden. Het is dan ook logisch, gezien de geringere moeilijkheden, dat de ontwikkeling van een dergelijke techniek hoger is. Dit voor zover het gaat over de verschillende mogelijkheden van werelden. Ik kan er ontelbare opnoemen. Al die werelden zijn elk voor zich met hun eigen kwaliteiten en hun eigen structuur bepalend voor de vorm van beschaving, die daarop mogelijk is.

Dan moeten wij ons afvragen wat voor beschavingen dat zouden kunnen zijn. Laten wij nu eens allereerst uitgaan van planeten, die met de aarde veel gemeen hebben; dus planeten waar chlorofyl voor een uitwisseling zou kunnen zorgen. Dan heb je op aarde de mens. En met alle excuses voor alle openbaringen: de mens stamt af van de voorvaders van alle apen. Het is dus een bepaalde soort. Waarom zou deze soort de enige zijn die kan evolueren? Kijk eens naar honden of naar katachtigen. Ook zij hebben een duim aan de poot. Dat is dat kleine klauwtje, waarmee uw poes zich zo lekker vastgrijpt. Dat is dat hoge dopje dat uw hond aan zijn poot heeft zitten. Deze duim is niet reversibel; Maar indien een dergelijk ras onder grote druk heeft gestaan en dus zichzelf moet handhaven, dan zal het ook de mogelijkheid hebben om te komen tot het hanteren van werktuigen. Als de hantering van werktuigen eenmaal een noodzaak is geworden, dan zien wij dat het lichaam ook daarnaar gaat staan.

Dan kunnen wij ons katachtigen voorstellen die een eigen cultuur, een eigen beschaving hebben. Wij kunnen ons hondachtigen voorstellen, die een eigen cultuur, een eigen beschaving hebben. Deze zullen ongetwijfeld - aangezien zij roofdieren zijn en als zij vleeseters waren op de planeet van origine - door de instincten van de vleeseters en het jachtinstinct mede worden bepaald. Een cultuur van katachtigen zou zeer waarschijnlijk, althans vanuit uw standpunt, erg wreed zijn. Daarnaast zou ze tamelijk filosofisch zijn. Ze zou jachtinstincten en jachtgebruiken kennen. Strijd zou een van de normale fasen zijn in die samenleving, zij het dan ook sterk geformaliseerd. Verder moeten wij nagaan hoe die katachtigen reageren. En als wij dezen als vergelijking hebben genomen, dan komen wij tot de conclusie, dat katachtigen bij voorkeur juist door hun roofdieren aard in niet te grote groepen samenleven en dat daarin een bijzonder sterke gezagsverhouding pleegt te heersen.

Er is een planeet, waarop wezens leven qua vorm enigszins anders, maar misschien toch wel vergelijkbaar met de katachtigen op aarde. Hun structuur is zeer sterk stamgebonden, aartsvaderlijk. Die kleine stammen tezamen kennen door hun hoofden - en niet op een andere manier - een verdere samenhang. De hoofden bepalen wat de stam doet. De raad van hoofden bepaalt wat de gemeenschap als geheel doet. Als u denkt hoe Shakespeare in Romeo en Julia de strijd tussen families uitbeeldt, dan krijgt u misschien enig idee van de mogelijkheden die daar kunnen bestaan. Het is geen kwestie van discriminatie, zoals op aarde, het is doodgewoon een kwestie van: Ik moet de eer van mijn groep hoog houden. Ik moet het jachtgebied - was het eens - van mijn familie vrij houden van indringers. En dat zal in de hele cultuur blijven doorwerken, ook als dergelijke wezens tenslotte ook grote steden kunnen bouwen, grote machines hanteren en desnoods de ruimte in trekken.

De planeet, waarover ik spreek, kent een zeer complexe structuur, waarvan vergelijkend kan worden gesproken van een soort maatschappelijke celbouw. Er zijn families of groepen, die ook door afstamming met elkaar samenhangen. Deze groepen kennen dan weer stamhoofden, die onderling relaties hebben en zo weer een soort cel vormen. Aan de top van deze cellen staat wat men een Raad van Oudsten zou kunnen noemen. Deze wezens kennen elektriciteit. Zij zijn tamelijk goede chemici. Zij zijn zeer goede filosofen maar over het algemeen slechte psychologen. Zij kennen openbaar vervoer. Zij kennen persoonlijke voertuigen - al verpesten die de lucht niet zo als uw auto's. Zij kennen daarnaast onderwijssystemen en scholingen.

Iemand, die Oudste wil worden, moet naar een instelling gaan wat wij een universiteit zouden noemen. Alleen, in deze universiteit gaat het niet alleen om kennis die je opneemt, maar ook om lichamelijke training. Men moet dus sterk zijn. Als je tot een bepaalde graad komt en je wilt verdergaan, dan moet je je wel realiseren dat je a.h.w. voortdurend in levensgevaar verkeert, omdat je bepaalde proeven moet afleggen, bepaalde belastingen moet doorstaan, voordat je kunt slagen en kunt terugkeren in de maatschappij. Slaag je niet - hetzij in kennis, hetzij in lichamelijke volharding - dan word je uitgerangeerd en sta je buiten de families; iets wat dan een soort pariatoestand wordt. Het is overigens wonderlijk, dat deze paria's eigenlijk de kunstenaars vormen van deze gemeenschap. Dit is één voorbeeld.

Laten wij nu een ander voorbeeld nemen, een parallel zoeken om het begrijpelijk te houden op aarde. Wij kunnen ons voorstellen, dat schapen of paarden misschien de voorvaders zijn van een regerend ras. Het schaap en wat dat betreft ook het paard is een hoefdier. Het zal duidelijk zijn, dat een dergelijke ontwikkeling zeer sterk geestelijk zal moeten zijn, voordat langzamerhand de aanpassing ontstaat, waardoor ook een technische cultuur mogelijk wordt. Het resultaat is, dat hier theorie, filosofie en ook bepaalde op aarde als paranormaal

beschouwde kundigheden een heel grote rol zullen spelen. Vandaaruit wordt de gemeenschap geregeerd.

Laten wij nu de paardachtigen nemen. Als u ze zou zien, zou u waarschijnlijk niet aan paarden denken, ik zeg, dat maar meteen erbij. Zij leven op een planeet, die wat dichterbij het centrum van de Melkweg ligt. Hier is filosofie het belangrijkste. Daarnaast bestaat er iets wat men een emotioneel-telepathisch rapport kan noemen. Geen mededelingen, maar een enorm sterke registratie van de stemmingen bij kinderen. Een zekere beleefdheid speelt een grote rol; dat is waarschijnlijk te danken aan juist die filosofische ontwikkeling. De gedrevenheid wordt bepaald door het idee. In uw wereld is het zo, dat de mensen in een toestand verkeren of een fenomeen gadeslaan en dan een idee krijgen. Dat idee werken zij dan uit. Op die planeet is het het omgekeerde: zij hebben een idee en dat bepaalt hun streven of dat nu vruchtbaar is of niet. Zakelijke elementen, zoals op uw wereld bestaan daar niet. Er is iets wat ruilhandel zou kunnen worden genoemd, maar het komt eigenlijk meer neer op verplichting. Als u daar honger heeft, dan kunt u zeggen; Geef mij wat te eten en u krijgt dat ook rustig. Maar u heeft dan een zekere verplichting tegenover degene, die u dat eten heeft gegeven. Deze kan daardoor onder omstandigheden een beroep op u doen. De mogelijkheid van dat beroep wordt dan weer bepaald door de ethiek van de gemeenschap; en die kan zelfs in de verschillende delen van de planeet aanmerkelijk anders zijn.

Overigens is het van dit ras ook aardig te zeggen: Zij hebben wel woningen met vele etages (een soort wolkenkrabberbouw), maar geen trappen. Zij hebben een soort lift. Daarnaast kennen zij een serpentieneweg, een rondweg, die even doet denken aan de z.g. rijweg in de ronde toren in Kopenhagen, waar een zekere koning Christiaan zich eens met rijkdom en paarden tot de bovenste verdieping liet brengen. Er is dus weer een afzonderlijke cultuur.

Dit zijn allemaal nog vertebraten, warmbloedigen. Er bestaat nog een grote verwantschap met de mens. Maar waarom zou niet ergens in de kosmos de periode van de sauriërs niet eindigen met het uitsterven van het ras? Maar er zouden uit die sauriërs koudbloedigen kunnen voortkomen, die ook tot het hoogste ras gaan behoren, die dus in hun wereld de top van de ladder bereiken. Dergelijke wezens zullen niet alleen emotioneel koud zijn, maar zij zullen in vele gevallen bovendien ook worden gedreven door oerinstincten net zo goed als u. Er zijn bepaalde angsten, bepaalde behoeften, die in het begin van het menselijk ras bestonden en die u nu bepalen. Daar zal dat precies hetzelfde zijn. Als wij denken, de tyrannosaurus rex, dan weten wij dat sommige van die reptielen niet bepaald lieve kinderen zijn geweest.

Als een ras in wording is, dan zullen er vele subrassen uit voortkomen. Denk aan de mensheid. Hoeveel verschillende rassen zijn daarin niet geregistreerd in de loop der tijden en hoeveel afwijkende typen bestaan er nu nog. U zou u kunnen voorstellen, dat in een wereld van dergelijke reptielen of ex-sauriërs - als wij bij de sauriërs blijven - een tyrannosaurus maar ook een brontosaurus, een ichthyosaurus (vishagedis) en dergelijke alle hun eigen evolutie hebben doorgemaakt en zijn geworden tot rassen van een en dezelfde samenleving.

Door dit verhaal, dat uit de aard der zaak meer een gelijkenis is dan een constatering van feiten, hoop ik uw begrip te wekken voor een wereld, waarin inderdaad koudbloedigen bestaan. Hun levensritme wordt bepaald door de temperatuur buiten. Nachtleven is daar niet. De jaargetijden beïnvloeden inderdaad de activiteit van deze wezens. Het is duidelijk, dat zij zoeken naar ruimten, waarin de temperatuur kan worden beheerst. Zij hebben een wereld, waarin nogal wat bergen voorkomen. Zij hebben daarin grote grotten gemaakt, waarin zij kunstmatig de temperatuur beheersen, zodat de noodzakelijke arbeidsprocessen ook kunnen doorgaan. Ook hebben zij lampen ontwikkeld. Deze lampen kunnen ook weer worden gebruikt om een bepaald type activiteit tot stand te brengen en om eenvoudige reacties in het lichaam te wekken.

Deze groep is technisch zeer bekwaam. Een ouder-kind-verhouding echter is daar niet denkbaar. Het kind, bestaat buiten de volwassen maatschappij, niet daarin. De ouders zorgen ervoor dat het kind op de wereld komt. Vanaf dat ogenblik moet het zelf in een bepaald daarvoor geschapen milieu of tehuis eerst maar eens de strijd om het bestaan meemaken, totdat het in staat is te begrijpen dat het moet leren. Dan kan het door het aanvaarden van een discipline en een lering een zekere veiligheid verkrijgen en ook voldoende voeding. Als het zich zo heeft laten dressereren, dan blijkt verder dat het kind een gedragscode nodig heeft. Die gedragscode wordt voor een deel door selectie onder de jongeren tot stand gebracht, Hier is

de stand, waarin je als volwassene komt te leven, afhankelijk van de mate van beheersing en van agressiviteit, die je als kind hebt getoond.

Het is een wat wonderlijk heelal. Er zijn zelfs werelden, waarin een vorm van cultuur bestaat die voor u onvoorstelbaar is. Als wij hierover spreken, dan moet u zich voorstellen; een zeer complexe kristalstructuur als in b.v. een sneeuwkristal of iets dergelijks, maar dan driedimensionaal. Daarin is een aantal reacties mogelijk. Diastatische elektrische stromen komen daarin voor. Door deze eigenaardige kristalstructuur kunnen deze wezens denken. Zij zijn aan de plaats gebonden maar zij wekken energie op. Met die energie kun je ook buiten jezelf bepaalde invloeden veroorzaken. Het resultaat is, dat wij hier te maken hebben met een zeer eigenaardige structuur, die ik toch wel een samenleving wil noemen. Een maatschappij van vele kristallen, die voor bepaalde doeleinden tijdelijk een brug slaan tussen individuen, waardoor al deze individuen als één groot individu met een enorm elektrisch vermogen gaat functioneren.

Manipulatie van de buitenwereld vindt bij dit ras uit de aard der zaak in beperkte mate plaats. Elk individu heeft een mogelijkheid tot denken, maar die is afhankelijk van de energieverhoudingen in de omgeving. Deze "mensen" zijn dromers. Ik durf ze toch wel mensen noemen; het zijn persoonlijkheden. Zij zijn ook in staat hun dromen met anderen te delen. Een droom kan betrekking hebben op de werkelijkheid. Dan zullen er in die werkelijkheid krachten worden uitgestoten, die met de droom verband houden en men zal in samenwerkende groep proberen na te gaan wat de resultaten zijn. Er bestaat dus wetenschap. Door deze wetenschap is er - zij het voor u onvoorstelbaar - een denken over de kosmos en het heelal. Sterren als zodanig worden echter niet geregistreerd, maar wel wat u interstellair radiobronnen noemt. Hier is dus weer een heel andere AI-voorstelling.

Leven als zodanig wordt niet geconstateerd; en als het zou worden geconstateerd, dan zou het waarschijnlijk als een storing worden ervaren. Maar een denken, dat krachtig genoeg uitstraalt, brengt reacties tot stand in de kristallen die als leven worden gezien. Hier bepaalt het denken het leven en het aantal gedachtemogelijkheden per individu de belangrijkheid ervan. U ziet, de wereld is onuitputtelijk. Al deze gemeenschappen hebben hun eigen denken, hun eigen regels. De meesten vinden zichzelf de besten. Althans op dit punt hebben zij met de mensheid veel gemeen.

Als u zich afvraagt in hoeverre er een maatschappij kan zijn bij lagere wezens, dan moeten wij nog even terug naar de insectenwereld. In een insectenwereld is het denkbaar, dat er een gemeenschappelijk besef bestaat, waarbinnen de individuen een rol spelen, maar waarbij het patroon van de gemeenschap onveranderlijk elk individu beheerst. Het is niet alleen een kastenmaatschappij, maar een maatschappij met een zodanige conditionering, dat eik wezen een eigen taak, een eigen verantwoordelijkheid heeft, maar gelijktijdig daardoor ook eigen kwaliteiten ontwikkelt. Er bestaan verscheidene ruimteverende rassen waar dit vreemde patroon bestaat. Hier heb je dan weer te maken met wat je noemt: de strijd tussen de koninginnen. Dit zijn geen koninginnen zoals bij de bijen of de mieren, degenen die alleen vruchtbaar zijn. Maar er zijn wel brandpunten, waarin de gemeenschappelijke emotie en het gemeenschappelijk besef samenkomen. Indien er meer van die brandpunten zijn, zullen zij proberen de ander uit te schakelen. In deze maatschappij is er dus in feite een voortdurende strijd tussen idee en emotie. Degene, die het beste idee met de hoogste emotionele waarde bezit, overwint de ander.

Deze wezens, zoals zij in de ruimte voorkomen, zijn vaak telekinetisch begaafd. Daarnaast hebben zij een paar andere vermogens. Eén daarvan is een soort hypnose, waardoor je zelfs een levensproces kunt stilzetten. Dit geldt voornamelijk onderling; naar de buitenwereld is dit vermogen minder sterk. Deze wezens leven in grote steden. De rangorde van die steden is onderling ook weer bepaald. Zij hebben een gemeenschappelijk centrum van waaruit de emotie voor de gemeenschap wordt bepaald.

Misschien vindt u dat ik hiermede te weinig heb gezegd over de maatschappij. Een maatschappij wordt echter niet bepaald door de cultuur. Cultuur is de luxe die ontstaat, indien het maatschappelijk leven niet alle energie in beslag neemt. Filosofie kan soms noodzakelijk zijn voor een maatschappij, maar kunst of een filosoferen dat boven de praktische mogelijkheden en waarden van het leven uitgaat, is een luxe. Daarom moet u niet denken, dat als ik u niet spreek over de kunst, de architectuur en zelfs de wetenschap van al deze

volkeren, ik u niets vertel over hun maatschappij. Een maatschappij wordt bepaald door de onderlinge verhouding van de individuen, niet door de wijze waarop zij daaraan uiting geven zonder meer.

Nu zou ik een ander ras willen aanhalen. Ik vind, dat het een zeer komisch en ook een heel belangrijk ras is, althans in dit gedeelte van de sterrenstelsels.

Er zijn bepaalde wezens, die een bijna met de mensheid te vergelijken ontwikkeling hebben doorgemaakt, ook al is hun origine anders. Zij hebben zich tot humanoïde vormen ontwikkeld, zij hebben een techniek gekend en zij hebben een veel langere ontwikkeling gevolgd dan de mensheid. Het ras, waarover ik u spreek, leeft niet zo erg ver hier vandaan. Ik meen, dat het ongeveer 73 lichtjaren is; niet zoveel dus. Dit ras heeft kans gezien de cyclische bewustzijnsveranderingen, waardoor op de meeste planeten opgang, en neergang van beschavingen en cultuur maar ook van persoonsinhoud mede kunnen worden bepaald, a.h.w. op te schorten. Dit werd veroorzaakt door enorme en zeer vernietigende oorlogen, die zij hebben gevoerd. Zij hebben zelfs ook nog vier interstellaire oorlogen gevoerd. Maar op een gegeven ogenblik kwamen zij tot de ontdekking, dat je daardoor eigenlijk voortdurend terugvalt. En zo zijn zij verinnerlijkte wezens geworden, die hun bestaan en maatschappelijk contact eigenlijk voor een deel zelfs baseren op esoterie. Een esoterie die overdraagbaar is.

Dit ras heeft daarbij een zeer sterke telepathie ontwikkeld, die zowel woord- en beeldmededelingen als ook emotieoverdracht mogelijk maakt. Men leeft natuurlijk in steden, maar die zijn heel anders dan bij u. Ze zijn gebaseerd op de behoeften van het individu. Je kunt daar kiezen tussen een stad, die een soort landelijke nederzetting is - u zou zeggen een park met huisjes - of een stad waarin alle faciliteiten aanwezig zijn, inclusief zeer uitgebreide boekerijen, elektronisch mechanische geheugens, enfin, alles wat u maar nodig heeft van winkels en machines voor synthetische producten af tot woonplaatsen, scholen en dergelijke toe. Deze steden zijn zeer compact gebouwd en doen een beetje denken aan b.v. een termietenheuvel, alleen is de vorm wat esthetischer.

Kijk, in deze maatschappij is het denken eigenlijk het belangrijkste geworden. In dit deel van het Melkwegstelsel kunnen, wij dit ras beschouwen als de leidende filosofen. Voor hen is het niet zo belangrijk om nieuwe goederen uit te vinden of zelfs maar om nieuwe technische kennis op te doen. Het meeste hebben zij reeds gehad en als ze het nog niet hebben gehad, dan interesseert het hen niet veel. Voor hen is het belangrijk contact te hebben met andere wezens om aan hen hun denken te leren. Men probeert daar voortdurend nieuwe dimensies aan de eigen gedachtewereld toe te voegen. Het resultaat zou vanuit uw standpunt waarschijnlijk saai zijn. Maar er zijn zulke enorme problemen, waarover men zich drukker maakt dan u over Ajax of Feijenoord, dat zelfs een publiek samen filosoferen over een bepaald denkbeeld voor dit volk een zaak wordt, die door de gehele wereld wordt beluisterd.

Technisch zijn zij bekwaam. Zij hebben ruimtevaart, zij kennen verschillende satellieten, zij hebben vooral - en dat is wel heel aardig en weer in overeenstemming met hun wezen - een aantal kunstmatige wereldjes gecreëerd; kleine wereldjes, die bemand worden met misschien 100, 300, 700, enkele daarvan met meer dan 1000 personen, die een vaste baan afleggen door de ruimte. En omdat zij een nogal lang leven hebben (zij hebben ook geleerd hoe ze dat kunnen bereiken) is een reis van 500 á 600 jaar voor hen helemaal niets bijzonders. Er moet echter bij worden gezegd dat deze wezens in staat zijn enorme versnellingen te bereiken door manipulatie met dimensies. Eigenlijk is het een manipuleren met een bepaalde gedachtekracht, waardoor gelijktijdigheid ontstaat. Dit is juist gezegd, maar voor u misschien moeilijker te begrijpen. Zo zijn ze in staat om voortdurend contact te houden met hun eigen planeet.

Deze wezens zijn zeer interessant. En als zij nog verder gaan, dan is het de vraag waartoe zij zich zullen ontwikkelen. Tot de halfgoden van kleine werelden of misschien tot de geestelijke leraren van werelden, die iets rijper zijn geworden? Misschien wel beiden. Zoveel verschillen zijn er niet.

Als u zegt: Wat is kunst? Dan kunnen wij misschien een definitie gebruiken, die op deze wezens van toepassing kan zijn. Kunst is de wijze, waarop je de in jou bestaande gedachtereeks voor anderen zodanig beleefbaar maakt, dat zij daarop volkomen zelfstandig kunnen reageren en daarop een eigen commentaar maar ook een eigen nieuw denken kunnen halen. Dat is kunst voor deze wezens.

Het klinkt een beetje als een science fiction opsomming. Ik ben mij daarvan bewust. Het is een van de onderwerpen, die altijd heel moeilijk te behandelen zijn op aarde, omdat - als je over deze dingen spreekt - er altijd weer mensen zeggen; Het kan niet bewezen worden. En datgene wat er aan bewijs voor bestaat, wordt toch verdonkeremaand of verkeerd begrepen op aarde, dat wil ik er nog wel aan toevoegen. Er is een enorme kosmos. In die kosmos zijn vele werelden. Op al die werelden ontstaat te enigerlei tijd wel iets wat op leven lijkt. Betrekkelijk zelden ontwikkelt dit leven zich tot hogere vormen. Het zijn die hogere vormen, die dan beginnen aan een strijd om het bestaan, waardoor zij hun hele wereld gaan domineren. Het is maar de vraag, of zij daarin zullen slagen. Veelal zien wij ofwel dat de wereld dergelijke wezens verslaat (op aarde zou u kunnen zeggen: indien de ecologie te sterk verstoord is, wordt ook het leven voor de mens onmogelijk), dan wel dat zij zichzelf verslaan doordat zij eenvoudig niet tot een voldoende onderling begrip, tot voldoende eenheid komen.

Planeten die lange tijd een beschaving dragen (wij moeten dan denken aan planeten waar dat een miljoen jaar betreft), kan dit zelfs als golfbewegingen van besef voorkomen door het vinden van een wereldeenheden. Eerst als er op een wereld geen mogelijkheid meer bestaat van strijd van delen van die wereld tegen elkaar, is er een mogelijkheid geschapen om een beschaving te doen voortbestaan. Dan kunnen de bronnen, waaruit deze beschaving is voortgekomen, worden vastgelegd en zeker gesteld. Op het ogenblik, dat twee partijen met elkaar gaan strijden, krijgen wij vervalsing van de waarheid en vernietiging van belangrijke delen van waarheid en overlevering.

Dat er in die gemeenschappen - ook als ze een miljoen jaren oud zijn - strijd kan worden geleverd en dat daar zelfs moord en doodslag voorkomen, is niet zo erg, want hier betreft het dan zaken die buiten het gemeenschappelijke om gaan. Het is zoiets als een gangsteroorlog in de Ver. Staten. Die zal zeker geen aantasting betekenen van de waarden, die zijn neergelegd in the Library of the Congress in Washington. Het is in die wereld zo, dat men centrale bronnen van kennis heeft. Het accumuleren van deze kennis door voor u onvoorstelbaar lange tijd geeft een diepte van inzicht, een mogelijkheid van synthese van de verschillende feiten, die op uw wereld nog niet bestaat. Daardoor zijn het juist deze oudere volkeren, die in staat zijn een groot gedeelte van de problemen van de kosmos op te lossen. Misschien dat u op aarde over enkele honderden jaren het een en ander gaat leren omtrent magnetische stuwings voor ruimtevaart. Maar bij u zal dat een "hit and error process" zijn. Het is geen bewust ontwikkelen van een these. Integendeel, als eenmaal het proces wordt ontdekt, zal dat in strijd zijn met de stellingen en de theorieën van zoveel mensen, dat men het nog lange tijd als een soort kermiskunstje zal trachten voor te stellen.

Dergelijke rassen gaan na wat zij nodig hebben. Zij graven in de veelheid van onderzoekingen, die door ongetelde eeuwen heen zijn, gedaan, vastgelegd en instandgehouden. Zij vinden dan zoveel gegevens, dat zij bewust kunnen ontwikkelen dat wat zij nodig hebben. Ik geloof, dat dit erg belangrijk is.

Lagere culturen dan die van de aarde, beschavingen met minder samenhang zelfs dan de aardse, zijn voor u van weinig of geen belang. Als er ooit sprake zal zijn van een contact met buitenaardse wezens, dan zal het volgens mij zeker niet zijn met wezens, die lager staan dan u. Het zullen altijd wezens zijn, die langere tijd hun gemeenschap en de bronnen van die gemeenschap in stand hebben kunnen houden dan de mensheid tot op heden. Maar aan de andere kant ook waarden die tellen zoals geweten, ethiek, moraal. Ik geloof zelfs, dat heel veel mensen deze dingen als het meest belangrijke, in het leven beschouwen. Dat zal op andere planeten ook voorkomen. Alleen, geweten is het gevolg van opvoeding. Ethiek is het erkennen van de hogere principes die achter het bestaande schuilgaan. Moraal is een gedragsregel, die door het belang van de meerderheid aan de gemeenschap wordt opgelegd, ook als wij zeggen dat zij wel of niet van God komt. U wordt ermee geconfronteerd door de omstandigheden worden bepaald.

Elke wereld die wij zien heeft een andere visie op moraal. Ze heeft een andere ethiek. Sommige bewoners ervan kennen geen geweten; anderen zijn zo gewetensvol, dat zij op aarde waarschijnlijk als hyperkomische zemelaars zouden worden beschouwd. Begrijp dus wel, dat als zo'n rijper ras met uw aarde in contact zou komen, u nimmer uw eigen maatstaven daaraan kunt aanleggen en dat u niet op grond van uw eigen normale bedoelingen kunt afleiden wat de ander precies wil. U moet er altijd voorzichtig mee zijn.

Er zijn dan verder de religieuze problemen. Er zijn betrekkelijk weinig planeten waarop totaal geen godsbegrip bestaat in de vorm, waarin u dat kent: het idee van een God, die toch wel een persoonlijke en ingrijpende kracht is. Op de meeste planeten is God verbonden met zichtbare verschijnselen. Ook als men weet, dat ze uit de natuur voortkomen, blijven ze vaak ook nog het symbool daarvan. Bij wijze van spreken. U leeft hier in een land waar Germaanse, en Keltische waarden een tijdlang hebben geregeerd. Als u de bliksem ziet, dan moet dat voor u een uiting zijn van God of van een bepaald facet van God. Op aarde is dat vergeten; op vele andere werelden niet.

Verlossing komt ongeveer op zeven van de tien planeten met een middelmatige beschaving voor. Het vreemde is dat bij de hogere beschavingen men wel een overlevering heeft dat er eens een verlosser zou zijn geweest, maar dat men de gedachte van die verlossing toch langzamerhand heeft verschoven naar een meer persoonlijk vlak en eerder spreekt over "een verlaten van de eigen begrenzing dan over een verlosser, die voor ons bepaalde poorten openmaakt."

Middelmatige werelden kennen verlossingsprincipes, die natuurlijk mede bepaald worden door de eigen vorm, de eigen leefwijze en de eigen gebruiken. Het offer treedt daarbij, in ongeveer 4 van de 10 gevallen wel op de voorgrond. U moet dus niet denken dat b.v. Jezus, het grootste voorbeeld, maar evengoed ook de Prometheus-legende e.d. dat die alleen op aarde zouden bestaan. Wij vinden vele parallellen.

Aan de andere kant zien wij ook dat men gelooft aan goden, die op aarde hebben gewandeld. Machtige wezens, die een grote verandering in de beschaving en vaak ook in de ethiek, van een bepaalde groep of van een bepaald volk tot stand hebben gebracht. Wij nemen aan, dat althans in enkele van dergelijke gevallen er duidelijk sprake is geweest van wezens van andere planeten. Zo goed als op uw wereld wezens van andere planeten zijn geland, zo is dat ook het geval geweest elders. Ook daar zijn ze heel vaak beschouwd als de bringers van een nieuwe ontwikkeling, als goden of boodschappers van God.

Het zou waarschijnlijk erg moeilijk zijn om een vergelijking te maken tussen aardse godsdiensten en die van andere planeten. Een zeker formalisme schijnt elke godsdienst wel aan te kleven. Soms is dat de formaliteit van het eigen gedrag, van een gebaar of zelfs van het vermijden van een woord. In andere, gevallen is het een reizen op bepaalde tijden in een bepaalde richting; dat verschilt nogal eens. Ik geloof niet dat je kunt zeggen dat er overal kerken zijn. Kerkgebouwen zijn er evenmin overal. Als wij weer een van de hoogst ontwikkelde groepen nemen, dan vinden wij daar helemaal geen kerkgebouwen meer maar wel ruimten, die voor meditatie gereserveerd zijn, ruimten dus waar elke storing wordt voorkomen, waar de mogelijkheid wordt geschapen om de betere aspecten van de eigen aard of natuur te confronteren met de schoonheid van de natuur waarin men leeft. Vergeet niet, schoonheidswaardering is ook een gewoonte. U zou afzichtelijk vinden wat voor hen schoonheid is.

Wij kennen ook overal slachthuizen, die dan in naam van God gedreven worden. Er zijn vele werelden waar middelen, waardoor men een bewustzijnsverruiming ondergaat deel uitmaken van wat men een godsdienst zou kunnen noemen. Volledig vergelijken is niet mogelijk. Maar het is wel zeer interessant vast te stellen, dat het geloof in een gepersonifieerde God door de gehele voor ons kenbare kosmos sterk verbreid is en dat, als wij een nog hogere beschaving ontmoeten, deze God abstracter wordt maar gelijktijdig als een intenser deel van het eigen wezen wordt ervaren, dan wel als iets wat men in of vanuit het eigen wezen voortdurend kan constateren.

Daarmee heb ik, geloof ik wel, de voornaamste facetten behandeld van dit onderwerp.

DISCUSSIE

❖ *Is leven in materiële vorm op ieder hemellichaam mogelijk waar moleculen een tijdlang hun vorm behouden? Op een zon is dat niet mogelijk waar stof in energie wordt omgezet.* Dit is een heel schone stelling. Ik durf niet beweren dat er veel sterren zijn die worden bewoond. Wij weten, dat levensvormen op enkele sterren zijn voorgekomen en op enkele andere sterren nog bestaan. Overigens zijn dat alle rode giganten.

❖ *Hoe lang deed u over het vergaren van deze kennis? Wie staan u bij?*

Ik zou haast in christelijke vorm willen zeggen: de Heer staat mij bij. Mijn belangstelling voor dit onderwerp zou in uw tijd uitgedrukt ongeveer ruim 150 jaar zijn. Ik heb in die tijd wel wat geleerd. Daarnaast krijg ik veel commentaren van anderen, die zich daarvoor ook hebben geïnteresseerd en dank ik enkele van de gegevens, die ik helaas niet alle aan u kan overdragen, ook aan entiteiten die op andere planeten hebben geleefd.

❖ *Uitvindingen op allerlei gebied, is dat een voortzetting van hetgeen op de planeten is geleerd of wordt dat geïnspireerd door de hogere wezens?*

Uitvindingen. Ik wist niet, dat deze veel met andere beschavingen en andere planeten of andere werelden te maken hebben. Maar goed. Over het algemeen is een uitvinding de realisatie van een mogelijkheid, die reeds lang bestaat. Daarbij kan zowel de natuurlijke intelligentie van een wezen als inspiratie van geestelijke zijde een rol spelen. Maar het is niet zonder meer mogelijk te stellen, dat alles uit hogere werelden komt. Het is dus ook niet mogelijk te stellen, dat elke uitvinding zonder meer voortkomt uit het intellect en vermogen van de uitvinder. Een moeilijk antwoord. Ik zou haast mijn inleiding tot het antwoord de vorige vraag hier hebben herhaald.

❖ *Heeft de filosofie die elders bestaat veel gemeen met hetgeen de aardse filosofen aan ideeën hebben ontwikkeld of vertoont hun filosofie meer overeenkomst met esoterie.*

Esoterie is een vorm van filosofie, maar zij is ook in haar formulering en ervaring aards. Dit geldt ook voor de filosofie. Elke filosofie wordt opgebouwd op de bestaande feiten. Een filosofie gaat steeds uit van datgene wat er is. En wat er is, zal van wereld tot wereld verschillen, zodat ook de basis van de filosofie en de gerichtheid daarvan van wereld tot wereld zal kunnen afwijken. Er zijn enkele problemen, die wij op praktisch elke wereld filosofisch vinden, zoals denkbeelden omtrent de oneindigheid en de tijd, bepaalde denkbeelden omtrent ruimte en ruimtelijke structuur. Deze zijn betrekkelijk algemeen. Voor de rest kunnen wij zeggen, dat de filosofie en de opbouw daarvan toch wel sterk wordt bepaald door de wereld, waarop zij wordt geboren.

❖ *En vraagstukken zoals zijn en niet-zijn, het fenomeen ervan e.d.?*

Ja, als het gaat over zijn en niet-zijn, dan zijn er heel veel entiteiten die zeggen: Ach, wij zijn er, dus dat niet-zijn kan wachten. In heel veel filosofieën komt dan ook de kwestie van het niet-zijn niet zo sterk naar voren, omdat deze filosofieën niet zo dualistisch zijn opgebouwd als de aardse. In andere gevallen: het fenomeen, het verschijnsel als zodanig is wel overal deel van de filosofische beschouwing, maar de benadering ervan is dermate afwijkend dat het ook erg moeilijk is hier een gemeenschappelijke lijn te trekken.

❖ *Kunt u iets zeggen over bestuurssystemen, die elders bestaan? Komt daar overbevolking voor?*

Bij de hoger ontwikkelde rassen niet meer. Die hebben dat meest al overwonnen. Misschien is dat een ouderdomsverschijnsel. Ik meen echter, dat het eerder voortkomt uit een gezond besef van de eigen mogelijkheden en verplichtingen. Er zijn vooral in de "middelontwikkelingen" zeer vele rassen, die inderdaad met overbevolking te kampen hebben. Iets wat voortkomt, naar ik meen, uit het tijdelijk scheppen van grote mogelijkheden tot voeding en het voorzien in andere levensbehoeften, terwijl het primitieve instinct zichzelf continueren door het nageslacht een grote rol blijft spelen, daar in het verleden immers veel nageslacht noodzakelijk was, opdat enig nageslacht zou kunnen bestaan. Omtrent de bestuursvormen: Ik moet zeggen, dat een democratie, zoals u die op aarde pleegt te interpreteren voor zover mij bekend is alleen op aarde voorkomt. Vermoedelijk, omdat dit geen systeem is maar eerder een overgangsfase. De meest voorkomende vorm bij de vergevorderde beschavingen zijn de z.g. Raden van Ouden. Deze Raden bestaan uit wezens, die door hun wijsheid of bekwaamheid door anderen bevoegd worden geacht om eindbeslissingen te treffen. Dit is een systeem dat heel vaak uitgaat van betrekkelijk laag niveau, waarop een raad zetelt die beslissingen kan nemen, maar op bepaalde punten geen inzicht heeft en dan zijn beslissing weer als probleem moet voorleggen aan een hogere raad. Dit komt veel voor.

Dan zijn er enkele dictaturen, die zijn gebaseerd op bepaalde rasseneigenschappen; in enkele gevallen ook op typeverschil of afwijkingen van begaafdheid. Dit treft men ook veel aan. Soms zijn ze vermomd als iets wat u koninkrijk of keizerrijk kunt noemen. In sommige gevallen is het zuiver een dictatuur, in andere gevallen is het eerder een religieuze benadering. Dan

kennen wij een aantal werelden, die een z.g. theocratie hebben. Zij worden geregeerd hetzij door orakels, hetzij - wat ook wel vaak voorkomt - door constructiestructuren, die voor u het dichtst komen bij een cybernetisch brein.,

En dan kennen wij verder alle normaal vóórkomende vormen van bestuur, die u op aarde en ook wel elders kent. Kracht of macht blijkt in vele gevallen bepalend te zijn. Bezit is in betrekkelijk weinig werelden bepalend. Maar in enkele werelden is de rijkste man inderdaad degene, die het voor het zeggen heeft; daar geeft men dat dus wel toe. Dan ken ik ook nog een enkele wereld, die werkelijk anarchistisch van opzet is. Dergelijke anarchieën houden dan onder meer in dat in de kleine gemeenschappen elke dag een ander het voor het zeggen heeft; dus de beslissingen worden steeds weer door een ander genomen. Ik geloof echter, dat de meeste democratische vormen uitsterven, omdat een democratie (ongeacht de voordelen die zij heeft, vooral als je je begint te bewegen ook buiten de planeet en met de problemen van een hele planeet te maken krijgt) geen mogelijkheid geeft tot snel reageren. Bureaucratieën zijn er ook wel enkele te noemen, maar over het algemeen vinden wij die vooral in dictaturen.

❖ *Observeert u aan uw zijde deze andere werelden zonder meer als onderwerp van ontwikkeling of heeft u er een aparte studie van gemaakt met het oog op deze discussieavond?*

U vraagt mij naar de geheimen van de smid. Ik heb deze zaken als een liefhebberij geobserveerd. En zoals elke liefhebber, als hij over zijn liefhebberij voor anderen moet gaan spreken, heb ik natuurlijk mijn aantekeningen nog eens nagegaan en bepaalde details bij anderen opgevraagd.

❖ *Wij hebben iets gehoord over die andere werelden, maar weten die andere werelden ook iets van ons bestaan af?*

Enkele.

❖ *Hoe ver gaat die kennis?*

Sommige wezens op die andere werelden zijn zo vergevorderd, dat zij tot de conclusie zijn gekomen dat uw wereld in korte tijd een grote geestelijke ontwikkeling zal moeten doormaken of te gronde moet gaan. Anderen beschouwen u als - zullen we maar zeggen - gevaarlijk en als een soort wezens, die althans voorlopig zoveel mogelijk tot hun eigen wereld beperkt moet worden. Dat zijn de meest voorkomende neigingen, uitingen of oordelen, hoe u het maar noemen wilt.

❖ *Kennen deze werelden ook het fenomeen overgang en het begrip sferen? Kunt u ook iets zeggen over parallelle mensenwerelden?*

Parallelle mensenwerelden zijn waarschijnlijkswerelden, die afwijken van de uwe, maar die voor de wezens die daar bestaan ten dele volledig beleefbaar zijn. Over deze werelden kan ik weinig zeggen. Parallelle mensenwerelden zijn werelden, die aangepast zijn aan het menselijk denken, aan de menselijk, maatschappelijke vorm. Het enige verschil is dat b.v. Napoleon de 17^e keizer van Amerika kan zijn ergens of dat Adolf Hitler met de edel-Germanen bezig is om de laatste problemen van Basoetoeland op te lossen. Daarover is dus niet veel te zeggen, meen ik. Indien u met overgang sterven bedoelt, ja inderdaad. Het verschijnsel van het stoffelijk sterven bestaat op praktisch alle werelden. Bij sommige is de tijd van leven zeer lang, bij andere kort. Er zijn rassen, die na ongeveer 20 jaar overgaan. Er zijn ook rassen, die misschien na 1000 of 2000 jaar pas aan de overgang toe zijn. Hier gerekend naar aardjaren, wel te verstaan. Het zal u duidelijk zijn, dat de visie op de dood van gemeenschap tot gemeenschap verschilt. Bij de meeste rijpe werelden wordt de dood niet gezien als een feit. Zij wordt gezien als het overgaan naar een andere vorm en men houdt daarmee zelfs nog lange tijd contact, soms zelfs blijvend. In deze gevallen moeten wij dus wel denken aan overgang, zoals men dat bij de spiritisten beschouwt. Het contact met de werelden waar deze entiteiten voortbestaan is niet helemaal te vergelijken met het beeld van de sferen zoals u dat op aarde kent. Meestal is het eerder een combinatie van de stoffelijke wereld, die dan op een enigszins andere wijze beleefbaar wordt en een additionele wereld, die eigen is aan de toestand van de geesten. Wij vinden bij de meeste gevorderden dan ook nog denkbeelden als mogelijke incarnaties, die wij overigens ook bij lager ontwikkelde volkeren vooral met een betrekkelijk laag gemiddelde leeftijd eveneens kunnen aantreffen.

❖ *U sprak van interstellaire oorlogen en ook van afstanden van ± 73 lichtjaren, die voorwaar enorm zijn en wellicht nog groter zijn tussen de planeten, waarover u sprak. Daarbij*

moeten zelfs bij leeftijden van ± 600 aardse jaren enorme snelheden bereikt zijn. Kunt u iets meer daarover vertellen en komt u dan ook op de vliegende schotels? Bestaan die inderdaad?

Vliegende schotels bestaan inderdaad. De snelheden die bereikbaar zijn kunnen gaan tot 99,99 lichtsnelheid voor zover het betreft de beweging door uw eigen continuüm. Er bestaan verder ook nog mogelijkheden om een soort magnetische afwijking te veroorzaken, waardoor een stasis-effect wordt bereikt t.a.v. het normale continuüm en de verplaatsing (althans vanuit het standpunt van het continuüm waarin u leeft) in feite gelijktijdig een sprong wordt, ofschoon het niet volledig als zodanig wordt beleefd door degenen die aan boord zijn. Dit heeft dus het voordeel, dat men een lange reis kan maken en toch binnen aanvaardbare tijd weer op de eigen planeet kan terugkeren. Verder wil ik u erop wijzen, dat snelheid en tijd met elkaar ge-releerd zijn, zodat een persoonlijke tijd van 5 jaar bij 99,99 lichtsnelheid gelijk komt met - laten we zeggen dat je dat in één jaar doet - ongeveer 270.000 jaar; in welk geval de persoonlijke tijd dus betrekkelijk kort blijft, maar men a.h.w. in de toekomst terugkeert.

❖ *U bedoelt: terugkeert naar de aarde?,*

Indien u van de aarde zou weggaan met een dergelijke snelheid voor een reis van 50 lichtjaren, dan zou er voor uw eigen gevoel waarschijnlijk hoogstens één á anderhalve week verlopen zijn. Maar als u zou terugkomen, zou men op de aarde 1500 jaar verder zijn. De getallen zijn niet volledig juist; het is slechts om een verhouding weer te geven.

❖ *Reïncarnatie op andere werelden komt dat veel voor? Heeft dat nut? Of zijn de omstandigheden zo verschillend dat dit weinig zal voorkomen?*

Het is mij wel bekend, dat in sommige gevallen individuen, die geestelijk vooral een bijzonder hoge ontwikkeling hebben gevonden, in een middelwereld of een lagere wereld, incarneren naar een wereld met een veel hoger peil van kennis, beleving en geestelijke inhoud. Dit schijnt nogal eens voor te komen, ofschoon ik u op dat terrein geen getallen of percentages durf noemen. Ik geloof, dat het omgekeérde betrekkelijk nutteloos is. U zou er ook niet overdenken, niet waar, om na uw leven op aarde, de hier behaalde rang en de verworven kennis te incarneren als het jong van een baviaan.

❖ *Kunt u misschien nog iets vertellen over het navigatiesysteem bij de interstellaire reizen?*

Er bestaan een groot aantal navigatiesystemen. Het eenvoudigste is gebaseerd op de verschuiving van de sterrenverhoudingen. Als je de lichtsnelheid nadert, zie je de sterren als bepaalde lijnenstelsels. Die lijnenstelsels zijn te noteren. Aan de hand van de verandering van het lijnenstelsel is dus ook de benadering van de bestemming mogelijk.

Een wat ingewikkelder systeem is gebaseerd op het stellen van analogie. Het is misschien bijna magisch vanuit uw standpunt. Ik moet een wereld waar ik heenga kennen, dan kan ik mij daarop mentaal instellen. Indien de overeenkomst tussen mentaal beeld en werkelijkheid meer dan driekwart bedraagt, wordt hierdoor automatisch een richtingsgevoel ontwikkeld dat overdraagbaar is aan besturingsautomaten.

Dan kennen wij de sprong buiten de ruimte om. Hierbij is de navigatie het moeilijkst, omdat zij uitgaat van het spin-momentum van een bekend AI. Het bekende AI heeft een beweging, die in zekere mate meetbaar is. Ik stel dus: Als ik daarbuiten treden en stilsta, wat is de verplaatsing die in een bepaalde tijdsspanne zal plaatsvinden door de beweging van dat AI? Ik kan dan op grond daarvan de tijd berekenen dat ik in deze toestand moet verkeren buiten uw AI (in een andere dimensie of hoe u het noemen wilt) om dus bij terugkeer daarin dicht bij mijn doel te zijn.

❖ *Deze kennis, die u daarnet brengt, is die ooit door het menselijk verstand te bevatten?*

Daarvan ben ik overtuigd. Ik denk zelfs, dat dat niet meer zolang zal duren. Als ik rekening houd met de ogenblikkelijke ontwikkelingen, neem ik aan dat de mensheid - op bescheiden schaal overigens - interstellaire ruimtevaart zal bedrijven binnen 700 jaar. En als zij daartoe komt, zal zij ook de kennis, die ik hier omtrent navigatie naar voren bracht op een veel juister geformuleerde wijze in zich dragen, want zonder dat is het niet mogelijk.

❖ *Indien u zich zou willen verplaatsen naar n'importe welke plaats kunt u dat?*

Zolang de plaats voor mij voorstelbaar is, ja. Als ik weet wat ik mij voorstel - en dan heb ik maar één factor nodig van een geheel, maar die factor moet ik kennen - dan denk ik gewoon; "die factor is nu op dit moment bij mij" en dan kristalliseert zich rond mij de werkelijkheid die

erbij hoort. Dat is voor mij praktisch iets tijdloos. U kunt geestelijke krachten onbeperkt verplaatsen, zolang u niet materie gebonden bent. Bent u dat wel, dan bestaan er afstandsbeperkingen. Die zullen b.v. voor de gemiddelde telepaat van behoorlijke klasse liggen tussen de 150.000 en de 300.000 mijl, verder kom je niet. Je bent dus wel beperkt. In de geest geldt dat echter niet. De voorgestelde realiteit is de ervaren realiteit. En als u zich dat wilt voorstellen, dan komen wij meteen nog aan een ander systeem, dat ik bewust heb vermeden, maar dat ik hier dan alleen als analogie even naar voren breng. Het is denkbaar, dat ik mijzelf zodanig uitdij, dat ik het gehele AI omvat. Dan kan ik mijn belangstelling op elk willekeurig punt daar van richten en gelijktijdig op dat punt aanwezig zijn met mijn gehele wezen. Dat is één van de verklaringen, die wordt gegeven voor wat men noemt een meerdimensionale ruimtelijke verplaatsing.

❖ *Bedoelt u nu geestelijke ontwikkeling?*

Voor mij is het een geestelijke ontwikkeling, maar het schijnt materieel ook mogelijk te zijn. Ik durf u niet te zeggen hoe de techniek daarvan is, want die beheers ik niet.

❖ *De kosmische krachten die op aarde inwerken, hebben die op de andere planeten ook invloed? En de perioden die wij hier kennen, hoe ondergaan die werelden hun invloed?*

De periodiciteit, zoals zij op aarde optreedt, is wel sterk afhankelijk van de plaats die de aarde inneemt t.a.v. het geheel van het Melkwegstelsel en daarnaast ook nog t.a.v. bepaalde geestelijke krachten. U zult begrijpen, dat een andere planeet t.a.v. die krachten zowel als t.a.v. de kosmos daar omheen anders geplaatst zal zijn en dus andere ritmen en andere beïnvloedingen zal kennen. Maar een vergelijkbaarheid is ongetwijfeld aanwezig. De geestelijke invloeden en patronen, die uit de kosmos komen, gelden voor zover ik kan nagaan in wezen wel voor alle planeten, ofschoon zij niet op elke planeet gelijk en gelijktijdig zullen optreden. Dan kunnen wij verder zeggen dat de invloed, die uitgaat van bepaalde stralingen vanuit het centrum van het Melkwegstelsel waar zeer veel sterren zo dicht bij elkaar staan, dat zij misschien hooguit door twee lichtjaren van elkaar gescheiden zijn, heel anders wordt ondergaan door iemand die daar leeft dan door u, die zich aan de buitenkant ervan bevindt. Hij zal daaraan ook aangepast zijn. De ervaring ervan is dus veel minder en de betekenis van die dingen is afhankelijk van de gevoeligheid ervoor.

❖ *Die wezens op de andere planeten, geloven die in God?*

Ik heb geprobeerd dat in mijn inleiding duidelijk te maken. Ongeveer driekwart van de door ons te vinden groepen geloven in een gepersonifieerde godheid. Het overgebleven kwart is ofwel nog in een stadium waarin geen reële godsvoorstelling bestaat, dan wel uitgegroeid boven het persoonlijk concept. Er bestaat dan wel iets wat wij God kunnen noemen, maar dat is dan een persoonlijke relatie met het onbekende, het niet-definieerbare, waardoor er dus geen algemeen godsbeeld kan bestaan, dat wordt bepaald door de eigen reactie op het onbekende dat men dan als God zou kunnen kwalificeren.

❖ *Is er ook contact mogelijk tussen wezens van extragalactische stelsels? Wij hebben het Melkwegstelsel, maar daarbuiten zijn er nog extragalactische stelsels, die misschien nog op 10 miljoen lichtjaren afstand liggen. Is daarmee nog contact mogelijk?*

Hier moet ik eerlijk bekennen, dat ik geen definitief antwoord durf geven. Theoretisch althans is dit mogelijk. Het is in ieder geval wel zo, dat er wisselwerkingen zijn in de intergalactische ruimte (dus tussen twee Melkwegstelsels) en dat deze wisselwerkingen erop wijzen, dat er op de een of andere manier een communicatie bestaat op het niveau van sterrenwezens of hogere wezend. Theoretisch is dat dus mogelijk, maar ik weet niet, of dat feitelijk mogelijk is. Ik weet niet, of er ergens een ras bestaat, dat zover is. Ik heb het in ieder geval nog niet geconstateerd.

SLOTWOORD

Wij hebben gesproken over andere werelden en andere beschavingen. Uit de aard der zaak tamelijk oppervlakkig, daar in een onderwerp als dit er eenvoudig geen andere mogelijkheid bestaat. Ik hoop, dat u enkele eindconclusies met mij nader zult willen overwegen.

1. Beschaving is datgene wat we zien als het patroon van onze samenleving, zodat "beschaafd zijn" betekent: een dergelijk patroon kennen, maar niet noodzakelijkerwijs aan een tevoren gesteld patroon beantwoorden.

2. Er zijn zeer veel planeten in het Al, waarvan er enkele inderdaad bewoond zijn. Maar door het grote aantal bestaande planeten zijn zelfs die enkele toch nog zo groot in aantal, dat het alleen in het Melkwegstelsel al het miljoen verre overtreft.
3. Wij zullen nimmer met al deze planeten contact kunnen hebben. Denkbeelden over intergalactische imperia en dergelijke zijn sprookjes. Er kunnen samenwerkingen bestaan, inderdaad. Maar de afstanden zijn voor alle wezens toch altijd nog zo groot, dat van een volledige eenheid (dus een rijk waarin elke planeet een soort provincie is) eenvoudig geen sprake kan zijn. Laten wij niet trachten onze aardse voorstelling van samenwerking, gouvernement en dergelijke zonder meer over te dragen naar andere planeten.
4. Er zijn zeer vele vormen van leven, die tot het hoogste bewustzijn in staat zijn. Sommige daarvan zijn zelfs voor u niet als leven kenbaar. Al deze vormen hebben hun eigen wijze van leven en denken. Een mens zal nimmer in staat zijn volledig in deze wereld van die andere vormen door te dringen. Contact met andere wezens in de ruimte blijft ergens beperkt.
5. Filosofie, godsdienst en maatschappelijke opzet zijn sterk afhankelijk van de wereld waarop je vertoeft. Over het algemeen zal een maatschappelijk geheel eerst ontstaan na een lange groeiperiode, waarin een aantal fasen te onderscheiden zijn. Wij kunnen deze fasen vergelijkend gebruiken voor alle planeten, maar de vorm van maatschappelijkheid zonder meer kunnen wij nooit door vergelijking bepalen.

Het is duidelijk, dat bij totaal verschillende werelden en maatschappelijke toestanden ook de overdracht van denkbeelden zeer beperkt zal zijn. Ook als het gaat om filosofische of esoterische denkbeelden zal men zich er steeds van bewust moeten blijven, dat er geen directe gelijkheid van betekenis of zelfs maar van analogie in beeldvorm en betekenis zal bestaan. Op het ogenblik, dat je buitenaardse denkbeelden en filosofieën te sterk vermenschlijkt, vervalt je deze zodanig dat zij hun betekenis verliezen.

Als u mij toestaat nog één commentaar aan dit alles te verbinden: Er zijn vliegende schotels. Er zijn ruimtevaarders van vele rassen, die te enigerlei tijd ook wel in de nabijheid van uw aarde zijn geweest. Maar hoe kan de mens zich daarmee bezighouden, voordat hij in staat is zijn eigen maatschappij een dergelijke inhoud en eenheid te geven dat de mensheid zelf als een eenheid kan leren bestaan zonder verdeeldheden. De moeite, die men zich getroost om een vlooiensprong naar de maan te maken, is misschien bewonderenswaard, maar doet ook de vraag rijzen, of het enige zin heeft zolang de mensheid tegen zichzelf verdeeld is en haar drijfveren zelfs tot de verovering van de ruimte een zodanige strijdigheid bezitten, dat zij daardoor vaak haar eigen ondergang nader bij dreigt te brengen.

Vreemde planeten zijn er, vreemde maatschappelijke vormen. Laat de mens echter eerst proberen de vorm, die hij kent en waaraan hij kan werken (zijn maatschappij) de inhoud te geven van een werkelijke menselijkheid, waardoor men zonder misschien alle strijdelementen te bannen - dat is onmogelijk - toch in ieder geval de zelfvernietigingsdrang, die steeds weer in de menselijke historie naar voren treedt, weet uit te schakelen. Eerst indien de mensen met de mensen kunnen samen leven, zullen zij misschien ook in staat zijn het contact met andere wezens, andere vormen in de ruimte te aanvaarden.

U vergeve mij deze laatste opmerking. Maar als hier een ruimtevaarder komt en zich manifesteert, zult u hem of tot god of tot demon verklaren en in beide gevallen waarschijnlijk vermoorden, als hij niet vóór die tijd weggaat. Daarom een onderwerp, dat - naar ik hoop - uw belangstelling heeft, zoals het mijn belangstelling heeft. Maar ook een onderwerp, dat u niet zonder meer moet betrekken op uw eigen wereld. Het is slechts dan belangrijk, indien u uitgaat van de levende kosmos en de scheppende Kracht, die zich daarin overal - en niet alleen op één wereld - voortdurend manifesteert.